

MEVSİM OLMAYAN MEKANLAR

- HER AKŞAM

Mustafa Berke ŞİMŞEKLER

Ayazın dinginliği arasında Burdur'dan
başladı yol,
okullara giden bir yancının aklında
ayazın ortasındaki kış mevsimi
sıcakkanlı,
Çankırı'nın en ortasından bir anda
Antalya'nın kaşında belirdi bizim
otobüsün bu seferki ısıltısı,
pazartesi derslerin başlayacağı ODTÜ'lü
olan olmayan bütün gönüllüler

ısıltısıyla çocukları bir kere daha aydınlatır.

Hayal ettiğim Antalya limanına indi 7 saat sonra,
yolculuk boyunca her proje gibi anımsadım buradaki deniz yıldızlarını,
ben otobüsten inmeden daha.

Bu sefer her seferinde farklı hissettirir,
1'den 11'ine kadar hepsinde farklı bir macera,
tez gelsin isterim o çocukların saadeti,
okullara attığım her adımda
bana merakla sorulan soruları yanıtlamak için daima.

Her izlenimde diyorum
adımlarım iz bırakmaz o kitaplar kadar,
çocukların okullarında açacak ağaçların
ayraçlarıdır bize her gelen bağış ve yardımlaşma.

Lisedeki çocukların
her sıcakta ısıtmakla sorumlu güneşi yakından görmeleriyle başladı,
karabaş ile ilk defa yoldaş olmanın tecrübesi ile başladı bütün maceram.
Antalya'yı bile soğuk kılar bu anlamlı ayazlar,
sımsıkı giyinip dışarıda çocuklarla kar beklerdim ben de kaşla göz arasında.

Benim için en büyük ayazdır
sınıf ortasında yapay zekalar
hakkında bilinçlendirmek,
yazılımcı olmanın
sorumluğundan büyüktür
çocuklarla kurduğün kıymetli
bağlar.

Projede tanıştığım Fatih adında
bir eğitici oyun geliştiricisi vardı,
ben de o yaşta başlamıştım. O da
benim gibi hedefler koymuştu,
eğitsel oyun tasarlayacaktı ama
yardıma ihtiyacı da varmış.

Onunla yemekhanede tanıştık, anlaştık, mektuplaşarak oyun geliştireceğiz, onunla yapacağız.

Her yerde var mı başka bir arkadaş seninle mektuplaşarak oyun geliştirecek kadar?
Kendime sordum o gece her dakika.

Kocaman sen düştüğünde bile
sana küçücük elini uzatacak kadar temiz kalpli bu çocuklar.

Bir kış sabahında, tahmin ettiğinden daha sıcacık tomurcuk eller uzattı bana Antalya.

İzlenimlerde anlatamıyorum, projelerden döndükçe insan
her zaman eksik hissediyor. Karşılıksız çocuklardan aldığım sevgilerle 5 günün 5
yılıda ödeyemeyeceğini anlıyor insan.

İlkyar'ı yüreğinde benimsemiş,
cebindeki tek kalemle A4
kâğıdına bizi çizen çocuklar
belki bu sevginin anlamını en
iyi bilenlerdir.

ODTÜ'de bile, bilimin
projelerde hissettirdiği
duygunun eksikliğini hissedersin.
Sevmeden de geçer gider ya zaman;

belki bir gün yeniden sevdiğimiz Akdeniz’de buluşmak mümkün olur.
Bütün ayazların ortasında,

çocuklarla kırk dakikada
kurduğumuz bağı sakla en
güzel yazının içinde.

Belli mi olur?
Belki bir gün çiçekler açar,
ardından gün doğar.
Renkli rüyalar
ve azmin eşliğinde
yeni bir sabaha uyandığında,
elini sımsıcacık tutan çocuklar
sayesinde
projelerin gerçek kıymetini bir

daha anladım ben, onca projeden sonra.

Kimisi yazılımcı olacak;

ben de onları dört gözle masamda bekliyorum.

Projeden sonra saatlerce duvarların izlerini seyredirim,

hepsinin yüzü hâlâ aklımdadır.

“Nedir bu kadar sevgiyi hak ettiğim?”

diye sordum kendime her defasında.

Her Akşam

“Bana nasip olan her akşam, sade bir sessizlikle başlar.

O sessizlikte, gün boyunca çocukların gözlerindeki ışık yankılanır.

Bir köy okulunun dar koridorlarında duyduğum gülüşler,

ODTÜ stadı soğuşunda bile içimi ısıtır.

Sade bir defterin boş sayfasındaki

hayallerimi yazarken,
aslında önce onlar gelir,
onlar başarmadan
başarmış gibi hissetmiyorum artık kendimi,
kendi eksikliklerimi de görürüm;
Hissettirmez mi çocukların saf sevgisi,
insanın kendine sorduğu ağır soruları bile
en başta?

Her akşam, sade bir akşam.
İçinde bir Akdeniz türküsü dolaşır;
gel git
zamanla gelir o soru işte kafana.
Elindeki en büyük kıymeti kitap alan çocuklara soramam ki.
**O azıcık sevgi açtırır ya çiçeği gün yüzüne,
değiştirmez mi onca çocuğun dünyaya bakışını her akşam?**

Bana nasip olan her akşam, sade bir umutla kapanır.
O umudu çocukların çizdiği güneşlerde,
defter kenarına ilıştirdikleri küçük
yıldızlarda bulurum.

Onların elleri küçücük,
ama kalpleri kocamandır;
bir gün yazılımcı,
bir gün öğretmen,
bir gün doktor
olacaklarını hayal ederken,

aslında bana insan olmanın en saf halini öğretirler.

ODTÜ'yi önce onlar insan olarak kazanacak, gelen desteklerle her akşam.

Ve ben her akşam, sade bir hatırayla uyurum:

bir çocuğun bana uzattığı sıcacık mektubu,

bir başka çocuğun gözlerindeki merak,

bir gönüllünün sessizce paylaştığı hatıra...

Hepsi bir araya geldiğinde,

mevsimsiz bir mekânda,

Antalya'nın Kaşında,

zamanın durduğu bir yerde bulurum kendimi.

Hâlâ soruyorum kendime:

Çocukların bize sunduğu o tertemiz sevgiden daha büyük bir hatıra olabilir mi?

Yoksa bütün yolculukların,

bütün projelerin asıl anlamı,

onların gözlerindeki ışığı korumaktan ibaret miydi daima?"

Desteklere bir sonraki projede de yükseleceğiz en yukarıya,

ulaşılmadık bi' okul dahi kalmasın en Ardahan'ın ucunda kalan bir okul dahi olsa.

Dikenli güller arasında muktedir ve candır,

çocukların fotoğraflarında umut yatar,

gülüşlerde saklı olan Osman gibi,

deniz yıldızlarını kaplar renkli rüyalar.

Mustafa Berke Simsekler

BÖTE - 3